

LVdovicus secundus meritò quoq̃ inter illu-
 stres & strenuos Germaniæ viros annumerari
 debet. Erat autem Caroli magni pronepos, Lu-
 douici p̃ij nepos, & Lotharij Imperatoris ex Her-
 mingarde uxore filius, cui pater propter eximias
 eius uirtutes regnum Italię & Imperium uiuus as-
 signauit. Id autem tanta prudentia & dexteritate
 gubernauit, ut plerisq̃ iuuenis & stupori & admi-
 rationi esset. Erat enim princeps perhumanus,
 pius, ac iustus, atq̃ candida simplicitate præditus,
 præterea pupillorum & orphanorum tutor singu-
 laris. In literis uerò diuinis & humanis omnes ali-
 os principes eo tempore facillè superabat, unde et
 consilio promptissimus. Postquam itaq̃ à patre, tanquam trium filiorum na-
 tu maximus, consors Imperij factus esset, à Sergio pontifice inunctus & co-
 ronatus fuit, comitante eum Drogone cognato, & Metensium Episcopo.
 Cum autem adolescens non ea religione qua proauus per Italiam ac pontifi-
 cis ditionem iter faceret, uerùm armatus longo agmine incederet, atque fe-
 roces milites pro more passim in urbibus atq̃ agris omnia deprædarēt, à Ser-
 gio monetur, ut eam ferociam deponeret, atq̃ pacatus maiorum consuetudi-
 ne Romam atq̃ templum Dei ingrediatur, ne cœlo ensẽ dependentem in
 se prouocet, libentissimè obediuit. Hac ratione primò rex Italiæ, deinde Au-
 gustus proclamatus, octauo die ab urbe discessit.